

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/56/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6817206330
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6817206330.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Ľubomíra Šablu, ako členov senátu, v spore žalobcu: K. I. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v C., U. Z. č. XXXX/X, C., zastúpeného JUDr. Pavlom Kontrom, advokátom so sídlom v Rožňave, Čučmianska dlhá č. 21, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorého pred súdom koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova č. 2, o zaplatenie 2.356,92 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Revúca č.k. 7C/32/2017-80 zo dňa 07.11.2018, ako súdu prvej inštancie, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvej inštancie v časti prvého výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 2.356,92 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.257,05 € od 06.10.2016 do zaplatenia **p o t v r d z u j e**.

Rozsudok súdu prvej inštancie v časti prvého výroku o určení lehoty na plnenie prisúdenej sumy s príslušenstvom „v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku“ **m e n í t a k**, že žalovaný je **p o v i n ý** zaplatiť žalobcovi prisúdenú sumu s príslušenstvom do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie (tretí výrok) **m e n í t a k**, že žalovaný je **p o v i n ý** nahradiť žalobcovi trovy konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %, do 30 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov konania žalobcu pred súdom prvej inštancie.

Žalovaný je **p o v i n ý** nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do 30 dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov odvolacieho konania žalobcu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.356,92 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.257,05 € od 06.10.2016 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok), v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol (druhý výrok) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % (tretí výrok).

1.2 Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, podľa ktorého „uznesením vyšetrovateľa Obvodného oddelenia PZ v Revúcej ČVS: ORP - 422/RA - RA - 2014 zo dňa 31.12.2014 bolo žalobcovi vznesené obvinenie z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.

1 Trestného zákona a za prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal žalobca dopustiť pred pivárnou Y. v C.; sťažnosť žalobcu proti tomuto uzneseniu bola zamietnutá ako nedôvodná uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Revúca sp. zn. 2Pv/276/12/6608-6 zo dňa 22.01.2015, ktorý následne podal na žalobcu obžalobu za uvedený skutok; žalobca bol rozsudkom Okresného súdu Revúca sp. zn. 2T/42/2015 zo dňa 13.07.2015 uznávaný vinným z predmetného prečinu; na základe podaného odvolania žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 5To/100/2015 zo dňa 15.03.2016 zrušil rozsudok Okresného súdu Revúca a vec postúpil Okresnému úradu v Rimavskej Sobote, ktorý by mohol skutok prejednať ako priestupok, z dôvodu, že v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona nejde o prečin vzhľadom na nepatrnú závažnosť činu žalobcu (tzv. materiálny korektív); Okresný úrad Rimavská Sobota uznesením sp. zn. OU-RS-OVVS-2017/001290 zo dňa 05.01.2017 priestupkové konanie voči žalobcovi zastavil z dôvodu, že spáchanie priestupku nebolo preukázané; toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 07.02.2017; žalobca bol v trestnom konaní zastúpený na základe splnomocnenia zo dňa 09.01.2015 obhajcom R.. T. V.; vykonané právne služby vyúčtoval obhajca žalobcovi vyčíslením trov obhajoby zo dňa 12.07.2016, ktorým účtoval trovy obhajoby a náhradu za znalecký posudok v celkovej výške 2.257,05 € v súlade s ustanoveniami vyhlášky č. 655/2014 Z. z. (tarifnú odmenu, paušálnu náhradu výdavkov, náhradu za stratu času, cestovné výdavky); zo spisu Okresného súdu Revúca sp. zn. 2T/42/2015 vyplýva, že obhajcom vyčíslené trovy obhajoby boli vyúčtované v súlade s počtom jednotlivých úkonov trestného konania a ich trvaním; z pokladničného dokladu č. 0004 zo dňa 18.07.2016 vyplýva, že vyčíslené trovy obhajoby žalobca obhajcovi zaplatil dňa 18.07.2016; žiadosťou zo dňa 04.08.2016 doručenej MV SR dňa 15.08.2016 žalobca požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vo výške 2.257,05 € podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z. z.; MV SR listom zo dňa 16.08.2016 žiadosť žalobcu postúpilo Generálnej prokuratúre SR, ktorá žiadosť žalobcu odmietla ako nedôvodnú; žalovaný žalobcovi uplatnenú škodu neuhradil ani čiastočne“.

1.3 Podľa právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie zástupcom žalovaného má byť Generálna prokuratúra Slovenskej republiky; na základe výsledku trestného konania, ktorým bolo postúpenie veci na priestupkové konanie, ktoré bolo v konečnom dôsledku právoplatne zastavené došiel k záveru, že základ nároku žalobcu na náhradu škody od žalovaného je daný, pričom za nezákonné rozhodnutie považoval uznesenie o vznesení obvinenia; ďalej sa zaoberal výškou uplatneného nároku v sume 2.356,92 €, ktorý pozostával z trov obhajoby a nákladov znaleckého dokazovania vynaložených žalobcom v predmetnej trestnej veci ako aj z trov predbežného prerokovania nároku na náhradu škody a došiel k záveru, že žaloba je v tejto časti dôvodná; súd prvej inštancie sa vysporiadal aj s námietkami žalovaného vznesenými v priebehu konania (body 29 až 33 odôvodnenia napadnutého rozsudku); v dôsledku omeškania žalovaného so zaplatením dlžnej sumy rozhodoval aj o uplatnených úrokoch z omeškania a keďže žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej v trestnom konaní, na ktorú dostal negatívnu odpoveď dňa 05.10.2016, od tohto dňa ustálil omeškanie žalovaného s plnením peňažného dlhu, keď pri viazanosti žalobou úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne žalobcovi prisúdil od 06.10.2016 a to zo sumy 2.257,05 €; žalobu považoval za nedôvodnú v časti uplatnených úrokov z omeškania zo sumy 99,87 €, ktorá predstavuje náklady spojené s uplatnením pohľadávky, pretože dôsledkom omeškania s platením príslušenstva nie je vznik nároku na úroky z omeškania.

1.4 Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 písm. b) a f), § 4 ods. 2, § 5 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov; ďalej s poukazom na ustanovenia § 121 ods. 3 a § 517 ods. 1 a 2 v spojení s § 3 ods. 1 a § 10c nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z.; o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a plne úspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania, pretože neúspech v časti príslušenstva považoval za neúspech len v nepatrnej časti predmetu konania.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalovaný včas odvolanie zo dňa 21.12.2018 (č.l. 92-95 spisu). Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v rozsahu výroku o vyhovení žalobe (prvý výrok) a výroku o trovách konania (tretí výrok). Vyjadril názor, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Namietol predovšetkým základ nároku žalobcu z dôvodu absencie akéhokoľvek nezákonného rozhodnutia; poukázal na to, že súd prvej inštancie považoval za nezákonné

rozhodnutie uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 31.12.2014 z dôvodu, že postúpenie veci na priestupkové konanie má rovnaké účinky ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia, keď s týmto názorom sa nestotožňuje; vyjadril názor, že zákonnosť alebo nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia sa posudzuje výlučne v trestnom konaní a výlučne v rámci procesného postupu upraveného Trestným poriadkom; ak v čase vydania príslušného uznesenia o vznesení obvinenia žalobcovi existovali dostatočne odôvodnené závery, že sa mal dopustiť trestného činu a toto uznesenie nebolo neskôr v trestnom konaní riadnym či mimoriadnym inštančným postupom zrušené, nie je možné takéto konanie orgánu činného v trestnom konaní v súlade so zákonom neskôr kvalifikovať ako konanie v rozpore so zákonom; na vydanie uznesenia o vznesení obvinenia žalobcovi boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a toto rozhodnutie nebolo zrušené; preto súd prvej inštancie mal dospieť k záveru, že nárok na náhradu škody žalobcovi vôbec nevznikol; zdôraznil, že na podporu svojej argumentácie uviedol viaceré rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých okrem iného vyplýva, že vydanie uznesenia o vznesení obvinenia nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila; dochádza tu k stretu dvoch záujmov, pri ktorom sa individuálny záujem fyzickej osoby dostáva do kolízie s vyšším (verejným) záujmom, ktorému sa priznáva prednosť a v prípade zásahov orgánov činných v trestnom konaní do osobnosti fyzickej osoby nejde o neoprávnené zásahy, keď na tom sa nič nemení ani v prípade, ak by neskôr prípadne aj došlo k zastaveniu trestného stíhania tejto fyzickej osoby; štátu nemožno uprieť legitímny záujem na vedení trestného stíhania proti konkrétnej osobe, ak tu existuje dôvodné podozrenie; zdôraznil, že samotný priebeh celého trestného stíhania voči žalobcovi bol nepochybne zákonný a jeho výsledok bol potom, čo bol žalobca hoci aj neprávoplatne uznaný vinným zo spáchania skutku, ktorý sa mu kládol za vinu len dôsledkom vyhodnotenia skutku odvolacím súdom ako skutku, ktorý sa síce stal, ale z hľadiska závažnosti nie je trestným činom; preto priznanie akejkoľvek náhrady škody považoval za rozporné so zákonom, jeho zmyslom, účelom a podstatou trestného konania ako nástroja štátu na presadzovanie vnútornej ochrannej funkcie, t.j. zabezpečovania vnútorného poriadku v spoločnosti; ďalej uviedol, že si je vedomý, že extenzívnym výkladom zákona č. 58/1969 Zb. ako aj zákona č. 514/2003 Z. z. bol zo strany súdov prijatý záver, že z pohľadu nároku na náhradu škody má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť aj zastavenie trestného stíhania, oslobodenie spod obžaloby alebo postúpenie veci (skutku) na prejednanie inému štátnemu orgánu, avšak uvedený záver nemôže byť prijímaný absolútne a bezvýhradne, pretože v právnom štáte žiadne rozhodnutie nemôže stáť nad zákonom a každé rozhodnutie musí mať svoj podklad v zákone; ani sudcovská tvorba práva nemôže zasahovať do zákona výkladom, ktorý je v priamom rozpore so znením zákona, preto takéto rozhodnutia súdu je nutné označiť za arbitrárne, nakoľko zákon takto uplatňovanú občianskoprávnu zodpovednosť za výsledok trestného konania nepozná a neupravuje; zákon č. 514/2003 Z. z. striktné a jednoznačne vymedzuje, aké rozhodnutie možno považovať za nezákonné, pričom nezákonným rozhodnutím je iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom; žiadnym výkladom a už vôbec nie extenzívnym na základe analógie (či už legis alebo iuris) nemožno reštriktívne formulovaný zákon vykladať v prospech žalobcu; rozhodovaním takýmto spôsobom (ako rozhodol súd prvej inštancie) vzniká právne absurdný stav, kedy bez konštatovania nezákonnosti rozhodnutia príslušným orgánom, dochádza k priznávaniu nárokov na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia, ktorého nezákonnosť nebola vôbec procedurálnym spôsobom konštatovaná; preto aj keď súd prvej inštancie sa zjavne držal uvedeného nesprávneho výkladu zákona, ním predložené súdne rozhodnutia podľa jeho názoru predstavujú odôvodnený posun v judikatúre, ktorý súd prvej inštancie značne bagatelizoval a nepovažoval ho za správny; na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol; pre prípad potvrdenia napadnutého rozsudku navrhol, aby odvolací súd zmenil lehotu na plnenie prisúdenej sumy na aspoň 30 dní od právoplatnosti rozsudku, pretože v lehote určenej súdom nie je v jeho pomeroch technicky možné zabezpečiť splnenie povinnosti, nakoľko je nevyhnutné zabezpečiť zaslanie rozsudku s doložkou právoplatnosti na vyplatenie príslušnému odboru generálnej prokuratúry ako aj realizovanie samotnej platby, pričom návrh je motivovaný snahou, aby sa eliminovalo možné predloženie návrhu na vykonanie exekúcie a vznik ďalších výdavkov, ktoré by boli plnené zo štátneho rozpočtu.

2.2 Žalobca vo vyjadrení zo dňa 30.01.2019 (č.l. 99 spisu) k odvolaniu žalovaného prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že súd prvej inštancie pri posúdení, či v danej veci postúpenie vecí (skutku) na prejednanie inému štátnemu orgánu má z pohľadu nároku náhradu škody rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť nepostupoval absolútne, ale

svoje rozhodnutie riadne odôvodnil aj s poukazom na priebeh samotného trestného konania v spojení so zákonom č. 514/2003 Z. z.; zdôraznil, že rozhodovacia prax súdov je ohľadom spornej otázky jednoznačná, keď v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/15/2009, ktoré bolo zverejnené aj v zbierke rozhodnutí; na základe uvedeného považoval napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a navrhol jeho potvrdenie. Žalobca výslovne uviedol, že súhlasí, aby v prípade úspechu bola žalovanému uložená dlhšia lehota na splnenie prisúdenej sumy navrhnutá žalovaným.

2.3 Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu doručil súd prvej inštancie zástupcovi žalovaného do vlastných rúk dňa 09.02.2019 prostredníctvom elektronickej pošty (č.l. 105 spisu) s výzvou na vyjadrenie v stanovenej lehote. Žalovaný sa viac žiadnym spôsobom nevyjadril.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávanej spore nevykonali odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie v časti prvého výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 2.356,92 € s príslušenstvom podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil a v časti prvého výroku o určení lehoty na plnenie prisúdenej sumy s príslušenstvom „v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku“ podľa § 388 C.s.p. zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie ani na jeho zrušenie.

4.2 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.3 Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4.4 Podľa § 388 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

4.5 Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalovaného ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k vyhoveniu žalobe žalobcu, v tomto smere si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. na tieto v plnom rozsahu poukazuje; na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správny skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil; z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 C.s.p.; § 380 C.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

4.6 Odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalovaného, že predmetné uznesenie o vznesení obvinenia žalobcu nemožno považovať za nezákonné rozhodnutie, pretože v čase jeho vydania boli splnené podmienky na vznesenie obvinenia žalobcovi a tento postup orgánov činných v trestnom konaní bol v súlade so zákonom (Trestným poriadkom) odvolací súd poukazuje na ustálenú súdnu prax (citovanú aj súdom prvej inštancie), podľa ktorej rozhodujúcim meradlom nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia je samotný výsledok trestného konania (t.j. v prejednávanej spore postúpenie veci na priestupkové konanie), od ktorej nevidí dôvod sa odvolací

súd odkloniť; súdna prax dospela k záveru, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia má rovnaké dôsledky ako zrušenie tohto uznesenia pre nezákonnosť (§ 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.) aj rozhodnutie o postúpení veci do priestupkového konania, ak k nemu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, pretože právoplatnosťou rozhodnutia o postúpení veci inému orgánu trestné konanie končí, t.j. zanikajú účinky vznesenia obvinenia a zrušenie takéhoto rozhodnutia sa súčasne z tohto dôvodu stáva bezpredmetným (nadbytočným); postúpenie veci inému orgánu z dôvodu, že výsledky trestného konania ukazujú, že nejde o trestný čin, súčasne znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia (porovnaj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS/25/2011 zo dňa 24.03.2011 alebo uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/183/2009 zo dňa 30.11.2009); v tomto smere možno poukázať na skutočnosť, že rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/15/2009 zo dňa 08.08.2010 týkajúce sa náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. bolo po jeho prerokovaní občianskoprávnym kolégiom publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 37/2014, keď jeho právna veta znie: „Zmyslu a účelu § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov zodpovedá interpretácia tohto ustanovenia, v zmysle ktorej rovnaké dôsledky ako zrušenie nezákonného uznesenia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia, má tiež rozhodnutie o zastavení trestného stíhania vydané z dôvodu, že sa nepotvrdil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným“; v čase po vydaní uvedeného rozhodnutia (sp. zn. 4MCdo/15/2009) najvyšší súd nevydal rozhodnutie, ktoré by v porovnaní s týmto rozhodnutím bolo založené na odlišných právnych záveroch; predmetná právna otázka bola najvyšším súdom posudzovaná v súlade so závermi vyjadrenými v uvedenom rozhodnutí (sp. zn. 4MCdo/15/2009) napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo/194/2010 zo dňa 30.03.2011, sp. zn. 4Cdo/54/2011 zo dňa 30.01.2011, sp. zn. 7Cdo/145/2011 zo dňa 12.12.2012, sp. zn. 7Cdo/87/2012 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 7MCdo/27/2012 zo dňa 19.02.2014 alebo sp. zn. 8Cdo/177/2017 zo dňa 29.01.2019; tieto rozhodnutia spočívajú na právnych záveroch zodpovedajúcich aj záverom Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 320/2016 zo dňa 07.07.2016 konštatoval, že „nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím; rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania“ a k uvedenému v ďalšej časti svojho rozhodnutia dodal, že „pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo; ústavný súd konštatuje, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca“; od publikovania judikátu R 37/2014 sa rozhodovacia prax najvyššieho súdu ustálila (nie je rozdielna) v tom, že vtedy, keď došlo k zastaveniu trestného stíhania, k oslobodeniu spod obžaloby alebo postúpeniu veci na prejednanie inému orgánu (prejednávaný prípad), treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté; nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím; rozhodujúcim meradlom zákonosti začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (citované podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/249/2018 zo dňa 31.10.2019); rovnako neobstojí odvolacia námietka žalovaného, že predmetné uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi nemožno považovať za nezákonné, pretože v čase vznesenia obvinenia boli splnené zákonné predpoklady pre tento postup a v trestnom konaní nedošlo k porušeniu základných zásad trestného konania, preto samotný výsledok trestného konania (postúpenie veci, zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby) nemusí vyvolať nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia ako základného predpokladu na vznik nároku na náhradu škody; je evidentné, že žalovaný v rámci tejto argumentácie nesprávne viaže zákonnosť rozhodnutia na skúmanie porušenia nejakej povinnosti (zásady) pri jeho vydaní, t.j. zákonnosť dáva do súvisu so zavinením (žalovaný poukazuje na „neporušenie zásad trestného konania“, resp. „na neporušenie zákona v čase vznesenia obvinenia“), zodpovednosť štátu za škodu je však koncipovaná ako objektívna, t.j. bez ohľadu na akékoľvek zavinenie (§ 3 ods. 1 písm. a/, ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.); odvolací súd preto v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v konaní preukázal všetky predpoklady objektívnej zodpovednosti žalovaného za škodu, t.j. súčasné (kumulatívne) splnenie troch

podmienok: 1/ existencia nezákonného rozhodnutia (predmetné uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 31.12.2014), 2/ vznik škody (vynaložené trovy obhajoby, hotové výdavky a trovy predbežného prerokovania nároku ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky na náhradu škody spolu v sume 2.356,92 €) a 3/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody (nutnosť úhrady trov obhajoby a hotových výdavkov v súvislosti s trestným stíhaním žalobcu); na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti prvého výroku o vyhovení žalobe ako vecne správny potvrdil.

4.7 Odvolací súd podľa § 388 C.s.p. zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti lehoty na plnenie tak, že v zmysle § 232 ods. 3 druhá veta C.s.p. v spojení s § 378 ods. 1 C.s.p. na zaplatenie prisúdenej sumy s príslušenstvom určil žalovanému lehotu 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, keď v tomto smere vychádzal zo zhodných postojov žalobcu a žalovaného v odvolacom konaní.

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávanom spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalovaný podané odvolanie odôvodnil tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.) vo vzťahu k posúdeniu dôvodnosti uplatneného nároku. Právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie však považuje odvolací súd za správne a súladné s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (bod 4.5 odôvodnenia).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti prvého výroku o vyhovení žalobe ako vecne správne potvrdil a v časti prvého výroku o určení lehoty na plnenie zmenil.

8. Odvolanie žalovaného smerovalo aj proti výroku napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania (tretí výrok), ktorý je súčasne závislým výrokom (§ 379 písm. a/ C.s.p.); odvolací súd preto preskúmal aj tento výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a dospel k záveru o nevyhnutnosti jeho zmeny podľa § 388 C.s.p., podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie; súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. správne podľa výsledku konania priznal nárok na náhradu trov konania plne úspešnému žalobcovi v plnom rozsahu; nakoľko však vo výroku o trovách konania súd prvej inštancie nevyjadril povinnosť plnenia náhrady trov konania (o uložení povinnosti nemôže byť rozhodované v režime ustanovenia § 262 ods. 2 C.s.p., kedy môže byť predmetom rozhodovania už len samotná konkrétna výška trov konania), zostal výrok o trovách konania v tejto podobe nevykonateľný; preto bolo podľa názoru odvolacieho súdu nevyhnutné tento výrok z formálnych dôvodov zmeniť a uložiť žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania pred súdom prvej inštancie v plnom rozsahu; z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie do povinnosti ich náhrady (k súdnej praxi v tomto smere pozri aj bod 9 odôvodnenia). O samotnej výške náhrady trov konania žalobcu pred súdom prvej inštancie rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

9. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko žalobca bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal mu odvolací súd proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Na plný úspech žalobcu v odvolacom konaní

nemala vplyv zmena výroku rozsudku súdu prvej inštancie o lehote na plnenie prisúdenej sumy, pretože táto žiadnym spôsobom nezmenila pomer úspechu a neúspechu strán v spore pokiaľ ide o predmet odvolacieho konania; obdobne na plný úspech žalobcu v odvolacom konaní nemala vplyv ani zmena výroku rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania pred súdom prvej inštancie, pretože táto bola len formálneho charakteru. Z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov odvolacieho konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

10. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).